

Sygn. akt IV P 35/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 czerwca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Inowrocławiu IV Wydział Pracy

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Janina Połowińczak
Sędziowie/Ławnicy:	b/l
Protokolant:	st. sekr. sądowy Małgorzata Stanisz

po rozpoznaniu w dniu 13 czerwca 2016 r. w Inowrocławiu

sprawy z powództwa J. C.

przeciwko Dom Pomocy Społecznej w W.

o odprawę emerytalną

Zasądza od pozwanego Domu Pomocy Społecznej w W. na rzecz powoda J. C. kwotę 11.160,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 27 marca 2015 r. do dnia zapłaty z tym, że od dnia 01 stycznia 2016 r. odsetki ustawowe za opóźnienie.

SSR Janina Połowińczak

Sygn. akt IV P 35/16

UZASADNIENIE

Powód J. C. żądał zasądzenia od pozwanego Domu Pomocy Społecznej w W. kwoty 11.160,00 złotych z odsetkami od dnia rozwiązania umowy tytułem odprawy emerytalnej.

Powód pozew uzasadnił tym, że domaga się odprawy 3 miesięcznej jako uzupełnienie należnej 6 miesięcznej odprawy z zaliczeniem otrzymanej wcześniej odprawy rentowej, która otrzymał w wysokości 3 miesięcznego wynagrodzenia.

Pozwany nie uznał powództwa i wniósł o jego oddalenie , wywodząc, że odprawa ma charakter jednorazowy i skoro powód otrzymał już odprawę rentową to nie może teraz otrzymać drugiej odprawy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Powód od 20.10.1970 r. do 24.05.1998 r. zatrudniony był w Domu Pomocy Społecznej w G. i P.. Wówczas podlegał pragmatyce służbowej wynikającej z Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki

Socjalnej w dnia 19.07.1996 r. w sprawie zasad wynagradzania za pracę i innych świadczeń związanych z pracą dla pracowników zatrudnionych w jednostkach organizacyjnych pomocy społecznej podanych przez organy administracji rządowej (Dz. U. Nr 96, poz. 448). Domy pomocy społecznej prowadzone były przez Wojewódzki Zespół Pomocy (...) w B..

W grudniu 1998 r. Dom Pomocy Społecznej w P. wypłacił powodowi odprawę rentową w wysokości 3 miesięcznego wynagrodzenia, która w tej wysokości była po przepracowaniu 20 lat pracy

Dowód : pismo (...) P. k. 18.

Od 01.10.2999 r. powód podjął pracę u pozwanego jako pracownik samorządowy i pracował do dnia 26 marca 2015 r. Rozwiązanie umowy nastąpiło w związku z przejściem na emeryturę.

Będąc pracownikiem pozwanej powód podlegał przepisom pragmatyki służbowej wynikającej z ustawy z dnia 21.11.2008 r. o pracownikach samorządowych (Dz. U. Nr 233, poz. 1458 ze zm.).

Wynagrodzenie powoda brutto wynosiło 3720,00 złotych

Dowód: zaświadczenie k. 9.

Sąd powyższy stan faktyczny ustalił na podstawie akt osobowych, świadectwa pracy k 7-8.

Powyższy stan faktyczny nie jest sporny.

Sąd zważył , co następuje :

Roszczenie powoda jest zasadne.

Powód był pracownikiem samorządowym - bezsporne w sprawie.

Zgodnie z art. 38 ust 3 pkt 1-3 ustawy o pracownikach samorządowych, w związku z przejściem na emeryturę lub rentę z tytułu niezdolności do pracy przysługuje jednorazowa odprawa w wysokości :

- po 10 latach pracy 2 miesięczne wy nagrodzenie,

- po 20 latach pracy – 6 miesięczne wynagrodzenie.

Regulacja ta ma charakter zupełny i nie ma żadnej podstawy do tego, by w odniesieniu do analizy kiedy pracownik samorządowy nabywa prawo do takiej nagrody, odwoływać się do przepisów kodeksu pracy. Warto też zwrócić uwagę na to, że przepisy tej pragmatyki odnoszą się również do pojęcia jej jednorazowości.

Ta jednak musi być interpretowana w ograniczeniu do regulacji, w której się znalazła. Oznacza to, że bada się ja w odniesieniu do pragmatyki, która wiąże pracownika w danym momencie.

W ocenie Sądu nie jest możliwe uznanie, że prawo do odprawy w związku z przejściem na emeryturę nie powstaje w związku z tym, że osoba nabyła i pobrała już odprawę, np. w związku z przejściem na rentę inwalidzką (obecnie rentę z tytułu niezdolności do pracy), pozostając wiele lat wcześniej pod regulacjami całkowicie innego aktu prawnego, w tym wypadku ustawy o pracownikach pomocy społecznej.

Również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 06 marca 2006 r. sygn. akt II PK 215/05 OSNP 2007/5-6/65, w którym to Sąd odniósł się do podobnej kwestii w oparciu o regulacje przepisów innej pragmatyki służbowej, jaką była ustawa z dnia 18 grudnia 1998 r. o służbie cywilnej (Dz.

U. z 1999 r. Nr 49, poz. 483 z późn. zm.) oraz zatrudnieniem poza tą służbą. W swej tezie Sąd Najwyższy stwierdził, że członek korpusu służby cywilnej nie traci prawa do odprawy emerytalnej na podstawie art. 87 ust. 1 i 2 o służbie cywilnej, powołanej wyżej, tylko z tego powodu, że otrzymał odprawę rentową w związku z poprzednim zatrudnieniem poza służbą cywilną. W uzasadnieniu tego orzeczenia Sąd Najwyższy odniósł się do relacji pokrywającej się ze stanem faktycznym ocenianym w niniejszym postępowaniu, choć wskazywał jednocześnie na możliwość nabywania swoistej odprawy uzupełniającej, jeżeli wcześniej pracownik poza reżymem danej pragmatyki nabył prawo do odprawy z tytułu innego zdarzenia prawnego, jakim było nabycie prawa do renty.

Sąd Najwyższy w końcowej części swego uzasadnienia wskazał wprost, że cecha jednorazowości jest zachowana, jeżeli nabycie prawa do odprawy w związku z przejściem na emeryturę następuje po raz pierwszy w momencie posiadania statusu członka korpusu służby cywilnej.

W przedmiotowej sprawie cecha jednorazowości odprawy zostanie przez powoda zachowana przy nabyciu prawa do odprawy w związku z przejściem na emeryturę, gdyż wcześniej powód nie nabył żadnej odprawy jako pracownik samorządowy.

Sąd podziela też argumentację Sądu Najwyższego w wyroku z dnia 02 października 2013 r. (II PK 14/13). W orzeczeniu tym Sąd Najwyższy podkreślił, że do pracowników samorządowych nie ma zastosowania art. 92{1} kp. W taki zakresie, w jakim ich prawo do odprawy emerytalno- rentowej normuje art. 38 ust. 3,4,5 ustawy z 2008 r. o pracownikach samorządowych.

W podobnym tonie wypowiedział się Sąd Najwyższy w wyroku z 20 marca 2009 r. (II PK 238/08) wskazując, iż do pracowników samorządowych nie ma zastosowania art. 92¹ par. 2 kp w takim zakresie, w jakim ich prawo do odprawy rentowej normuje art. 21 ustawy z 1990 r. o pracownikach samorządowych (obecnie art. 38 ustawy o pracownikach samorządowych z 2008 r.

Natomiast w wyroku z 05 czerwca 2007 r. I PK 58/076, M.P.Pr. 2007, nr 9, s. 479, Sąd Najwyższy nie wykluczył możliwości wypłaty dwu odpraw- zarówno w tytułu wcześniejszego przejścia na rentę, jak późniejszego przejścia na emeryturę.

Z uwagi na to, że powód nie otrzymał odprawy przysługującej pracownikom samorządowym, lecz z tytułu podlegania pragmatyce służbowej pracowników pomocy społecznej, żądana odprawa zachowuje charakter jednorazowości.

Sąd podziela stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w uzasadnieniu uchwały z dnia 18 marca 2010 r. (sygn. akt II PZP 1/10) co do jednorazowego charakteru odprawy emerytalnej/rentowej. Sąd Najwyższy podkreślił w uzasadnieniu uchwały, że „Gdyby rzeczywiście w grę wchodziły dwie odrębne odprawy przyznawane z racji rozwiązania stosunku pracy w związku z przejściem pracownika na jedno ze świadczeń z ubezpieczenia społecznego, inaczej brzmiałby tytuł rozdziału III a działu trzeciego kodeksu pracy, inną też redakcję uzyskałyby kolejne paragrafy art. 92¹ kp i sam rozdział miałby więcej jednostek redakcyjnych poświęconych poszczególnym rodzajom przedmiotowej odprawy. Tymczasem ustawodawca posługuje się tak w tytule rozdziału jak i w treści omawianego artykułu pojęciem „ odprawa” w liczbie pojedynczej. Nie stosuje zatem terminu „ odprawa emerytalna i rentowa” ani „ odprawa rentowa albo emerytalna”, co mogłoby oznaczać alternatywę rozłączną, lecz termin „ odprawa rentowa lub emerytalna”, a więc oba człony nazwy świadczenia ujęte są w ramach alternatywy nierozłącznej”.

W świetle powyższych ustaleń Sąd uznał i przyjął, że żądanie powoda odprawy emerytalnej jest zasadne, z podkreśleniem, że żądanie dotyczy odprawy w wysokości 3 miesięcznego

wynagrodzenia, należy przyjąć, że z 6 miesięcznej odprawy powód otrzymał wcześniej 3 miesięczną odprawę rentową.

W tym stanie rzeczy Sąd zasądził zgodnie z żądaniem kwotę 3 miesięcznego wynagrodzenia, to jest $3.720,00 \times 3 = 11.160,00$ złotych z ustawowymi odsetkami od dnia następnego po rozwiązaniu umowy, to jest od 27 marca 2015 r. do dnia zapłaty – jak w wyroku.

SSR Janina Połowińczak